

SHOPAHOLIC!

SOPHIE KINSELLA

**SHOP
AHO
LIC!**

the house of books

Eerste druk, februari 2001
Dertiende druk, juli 2014

Oorspronkelijke titel

The secret dreamworld of a shopaholic

Uitgave

Black Swan Books, published by Transworld Publishers, Londen

Copyright © 2000 by Sophie Kinsella

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2001 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Willy Montanus

Omslagontwerp

Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

ISBN 90 443 4615 2

NUR 302

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is opgedragen aan mijn vriendin en agent,
Araminta Whitley

Mijn dank gaat uit naar Patrick Plonkington-Smythe, Linda Evans en het team van Transworld, Celia Hayley, Mark Lucas en iedereen van LAW, Nicki Kennedy en Jessica Buckman, Valerie Hoskins en Rebecca Watson, en Brian Siberell van CAA.

In het bijzonder wil ik Samantha Wickham bedanken, Sarah Manser, Paul Watts, Chantal Rutherford-Brown, mijn geweldige familie en vooral Gemma, die me heeft leren winkelen.

ENDWICH BANK
1 Stallion Square
Londen W1 3 HW

Miss Rebecca Bloomwood
Flat 4
63 Jarvis Road
Bristol BS1 ODN

6 juli 1997

Geachte miss Bloomwood,

Gefeliciteerd! Nu u pas bent afgestudeerd aan de universiteit van Bristol, bent u ongetwijfeld trots op uw prestatie.

Bij Endwich zijn wij ook trots op onze prestaties als flexibele, zorgzame bank, die in ieders behoeften voorziet. Wij zijn in het bijzonder trots op onze ver vooruitziende benadering van cliënten met kwaliteiten als de uwe.

Derhalve bieden wij u, miss Bloomwood – als pas afgestudeerde – een gratis kredietmogelijkheid aan van tweeduizend pond gedurende de eerste twee jaar van uw carrière. Mocht u besluiten een rekening bij Endwich te openen, dan zult u onmiddellijk van deze mogelijkheid gebruik kunnen maken. Ik hoop van harte dat u besluit uw voordeel te doen met dit unieke aanbod en zie uit naar de ontvangst van uw ingevulde formulier.

Nogmaals, gefeliciteerd!

Met vriendelijke groet,

Nigel Fairs
Marketingmanager

ENDWICH - DE ZORGZAME BANK

ENDWICH BANK

Kantoor Fulham
3 Fulham Road
Londen SW6 9JH

Miss Rebecca Bloomwood
Flat 2
4 Burney Rd
Londen SW6 8FD

10 september 1999

Geachte miss Bloomwood,

Uit mijn brieven van 3 mei, 29 juli en 14 augustus zult u hebben begrepen dat uw gratis krediet op 19 september a.s. afloopt. Het zal u ook bekend zijn dat u de overeengekomen limiet van £2000 pond ruim hebt overschreden.

Er is op het moment een negatief saldo van £3.794,56.

Misschien wilt u zo vriendelijk zijn op het bovenstaande nummer telefonisch contact op te nemen met mijn assistente, Erica Parnell, teneinde een afspraak te maken om deze zaak te bespreken.

Hoogachtend,

Derek Smeath
Manager

ENDWICH - DE ZORGZAME BANK

ENDWICH BANK

Kantoor Fulham
3 Fulham Road
Londen SW6 9JH

Miss Rebecca Bloomwood
Flat 2
4 Burney Rd
Londen SW6 8FD

22 september 1999

Geachte miss Bloomwood,

Het spijt me zeer te vernemen dat u uw been hebt gebroken.

Als u hersteld bent, wilt u misschien zo vriendelijk zijn mijn assistente, Erica Parnell, te bellen en een afspraak te maken teneinde uw negatieve saldo te bespreken.

Hoogachtend,

Derek Smeath
Manager

ENDWICH - DE ZORGZAME BANK

ENDWICH BANK

Kantoor Fulham
3 Fulham Road
Londen SW6 9JH

Miss Rebecca Bloomwood
Flat 2
4 Burney Rd
Londen SW6 8FD

17 november 1999

Geachte miss Bloomwood,

Het spijt me te vernemen dat u de ziekte van Pfeiffer hebt.

Als u hersteld bent, wilt u dan zo vriendelijk zijn mijn assistente, Erica Parnell, te bellen en een afspraak te maken teneinde uw situatie te bespreken.

Hoogachtend,

Derek Smeath
Manager

ENDWICH - DE ZORGZAME BANK

1

Oké, geen paniek. Geen paniek. Het is maar een Visa-rekening. Het is een stukje papier; een paar cijfers. Ik bedoel, je bent toch niet bang voor een paar cijfers?

Ik staar uit het raam van kantoor naar een bus die over Oxford Street rijdt en probeer mezelf ertoe te zetten de witte envelop open te maken die op mijn overvolle bureau ligt. Het is maar een stukje papier, zeg ik voor de duizendste keer tegen mezelf. Ik ben toch niet stom? Ik weet precies hoe hoog deze Visa-rekening zal zijn.

Zo'n beetje. Ruwweg.

Het zal ongeveer... tweehonderd pond zijn. Driehonderd, misschien. Ja, misschien driehonderd. Hooguit drie-vijftig.

Ik doe nonchalant mijn ogen dicht en begin op te tellen. Eerst dat pakje bij Jigsaw. Dan het etentje met Suze bij Quaglino's. En dan dat te gekke rood-witte kleed. Maar dat was alleen al tweehonderd pond. Maar het was absoluut elke cent waard. Iedereen vond het prachtig. Of, nou ja, Suze in ieder geval.

En het pakje bij Jigsaw was afgeprijsd, 30 procent. Dus dat was eigenlijk geld besparen.

Ik doe mijn ogen open en pak de rekening. Terwijl mijn vingers het papier aanraken, herinner ik me de nieuwe contactlenzen. Vijfennegentig pond. Een hoop geld. Maar ik bedoel maar, die had ik toch nodig? Wat moet ik dan, in een waas rondlopen?

En ik moest nieuwe vloeistoffen kopen en een tof houdertje en een flesje dermatologisch geteste eyeliner. Dus daarmee wordt het... vierhonderd?

Aan het bureau naast het mijne kijkt Clare Edwards op van haar post. Ze is bezig al haar brieven op nette stapeltjes te leggen, zoals ze dat elke morgen doet. Ze doet er elastieken omheen en stopt er briefjes bij met dingen als: 'Meteen beantwoorden' en 'Niet urgent, maar reageren'. Ik heb de pest aan Clare Edwards.

'Alles goed, Becky?' vraagt ze.

'Prima,' zeg ik luchtig. 'Ik lees even een brief.'

Vrolijk steek ik mijn vingers in de envelop, maar haal de rekening er niet helemaal uit. Ik blijf de brief vasthouden, terwijl mijn gedachten – zoals elke maand – in beslag worden genomen door mijn geheime droom.

Wil je weten wat mijn geheime droom is? Hij is gebaseerd op een verhaal dat ik eens heb gelezen over een verwisseling bij een bank. Ik vond het zo'n prachtig verhaal, dat ik het heb uitgeknipt en op mijn kastdeur heb geplakt. Twee rekeningen van creditcards werden naar de verkeerde mensen gestuurd en – luister goed – ze betaalden allebei de verkeerde rekening zonder het te merken. Ze betaalden elkaars rekening *zonder ze ook maar te controleren*.

En sinds ik dat verhaal heb gelezen, is mijn geheime droom dat mij datzelfde zal overkomen. Een of ander dement oud vrouwtje in Cornwall krijgt mijn dikke rekening en betaalt hem zonder er zelfs maar naar te kijken. En ik krijg haar rekening voor drie blikjes kattenvoer van 59p per stuk. Die ik natuurlijk meteen betaal. Eerlijk is eerlijk, per slot van rekening.

Met een glimlach op mijn gezicht staar ik uit het raam. Ik ben ervan overtuigd dat het deze maand zal gebeuren – mijn geheime droom gaat uitkomen. Maar als ik ten slotte de rekening uit de envelop haal – aangespoord door de nieuwsgierige blik van Clare, wordt mijn glimlach wat beverig en verdwijnt. Iets warms blokkeert mijn keel. Het zou best paniek kunnen zijn.

De bladzijde is zwart van de letters. Een reeks bekende namen schiet als een miniwinkelcentrum aan mijn ogen voorbij. Ik probeer ze te lezen, maar het gaat te snel. Thorntons vang ik net nog op. Chocolaterie Thorntons? Wat deed ik daar in vredesnaam? Ik moet aan de lijn doen. Die rekening kán niet kloppen. Dit kan ik niet zijn. Ik kan onmogelijk al dat geld hebben uitgegeven.

Geen paniek! schreeuw ik inwendig. De oplossing is niet in paniek te raken. Gewoon alle regels langzaam lezen, één voor één. Ik haal diep adem en dwing mezelf alles kalm te bekijken, van boven af aan.

WH Smith (nou, dat is oké. Iedereen heeft briefpapier nodig)

Laarzen (dito)

Specsavers (essentieel)

Oddbins (fles wijn – essentieel)

Our Price (*Our Price?* O, ja. De nieuwe cd van de Charlatans. Nou, die moest ik toch hebben?)

Bella Pasta (eten met Caitlin)
Oddbins (fles wijn – essentieel)
Esso (benzine telt niet)
Quaglino's (duur, maar het was een uniek stuk)
Pret à Manger (die keer had ik geen geld bij me)
Oddbins (fles wijn – essentieel)
Rugs to Riches (wat? O, ja, het kleed. Stom kleed)
La Senza (sexy ondergoed voor afspraakje met James)
Agent Provocateur (Nog sexier ondergoed voor afspraakje met James. Poeh, alsof ik dat nodig had)
Body Shop (het huidborsteling dat ik móét gebruiken)
Next (nogal saai wit shirt – maar het was in de uitverkoop)
Millets...

Ik hou abrupt op. Millets? Ik ga nooit naar Millets. Wat zou ik in vredesnaam bij Millets moeten? Ik kijk verbaasd naar wat er staat, ik frons mijn voorhoofd en probeer na te denken. En dan ineens komt de waarheid bij me boven. Het is overduidelijk. Iemand anders heeft mijn kaart gebruikt.

O, mijn God. Ik, Rebecca Bloomwood, ben slachtoffer van een misdrijf.

Nu is het allemaal duidelijk. Een misdadiger heeft mijn creditcard gepikt en mijn handtekening vervalst. Wie weet waar ze hem nog meer hebben gebruikt? Geen wonder dat mijn bankafschrift zwart ziet van de cijfers! Iemand is uitgebreid gaan winkelen in Londen met mijn creditcard en heeft gedacht dat dat zomaar kon.

Maar hoe is het ze gelukt? Ik zoek in mijn tas naar mijn portemonnee, maak hem open, en daar zit mijn Visa-kaart. Ik haal hem eruit en kijk ernaar. Iemand moet hem uit mijn portemonnee hebben gepikt, hebben gebruikt, *en hem weer terug hebben gestopt*. Het moet iemand zijn die ik ken. O, mijn God. Wie?

Ik kijk argwanend het kantoor rond. Wie het ook is, het is niet erg slim. Mijn kaart gebruiken bij Millets! Het is bijna lachwekkend. Alsof ik daar ooit iets zou kopen.

'Ik ben zelfs nog nooit bij Millets binnen geweest!' zeg ik hardop.

'Wel waar,' zegt Clare.

'Wat?' Ik draai me naar haar om, niet echt blij dat ik in de rede wordt gevallen. 'Nee, niet waar.'

'Je hebt het afscheidscadeau van Michael toch bij Millets gekocht?'

Ik kijk haar aan en voel mijn glimlach verdwijnen. O, verrek, natuurlijk. De blauwe anorak voor Michael. Die ellendige, blauwe anorak van Millets.

Toen Michael, onze waarnemend redacteur, drie weken geleden wegging, heb ik aangeboden zijn cadeau te kopen. Ik heb de bruine envelop vol munten en papiergeld mee naar de winkel genomen en een anorak uitgezocht (geloof me maar, zo'n soort vent is het). En op het laatste moment, nu weet ik het weer, besloot ik met mijn kaart te betalen en al dat handige, contante geld voor mezelf te bewaren.

Ik herinner me levendig dat ik de vier biljetten van vijf pond eruit viste en ze zorgvuldig in mijn portefeuille stopte, dat ik de munten van één pond in het muntenvakje deed, en de rest van de kleine muntjes onderin mijn tas gooide. Ik weet nog dat ik dacht, mooi, dan hoef ik geen geld uit de muur te halen. Ik had gedacht dat ik weken met die zestig pond zou doen.

Maar wat is er dan mee gebeurd? Ik kan toch geen zestig pond hebben uitgegeven zonder dat ik het merkte?

'Waarom vraag je dat trouwens?' zegt Clare, en ze buigt zich naar voren. Ik zie haar kleine, indringende kraallogies glinsteren achter haar bril. Ze weet dat ik naar mijn Visa-rekening kijk. 'Zomaar,' zeg ik, terwijl ik snel omsla naar de tweede bladzijde van mijn afschrift.

Maar ik ben uit mijn evenwicht gebracht. In plaats van te doen wat ik anders doe – ik kijk naar de vereiste minimum afbetaling en negeer het totaal volledig – staar ik naar het onderste bedrag.

Negenhonderdnegenenveertig pond, en drieënzestig pence. Duidelijk zwart op wit.

Ik staar er zwijgend dertig seconden naar, waarna ik de rekening weer in de envelop stop. Op dat moment heb ik echt het gevoel dat dat stuk papier niets met mij te maken heeft. Als ik het achteloos achter mijn computer op de grond laat vallen, verdwijnt het misschien wel. Dan vegen de schoonmakers het op en kan ik beweren dat ik het nooit heb gekregen. Ze kunnen me toch geen rekening laten betalen die ik nooit heb gekregen?

In gedachten ben ik al een brief aan het opstellen. 'Geachte managing director van Visa. Ik begrijp niets van uw brief. Over welke rekening heeft u het eigenlijk? Ik heb nooit een rekening van uw firma ontvangen. Uw toon bevalt me niet en ik moet u waarschuwen dat ik Anne Robinson van *Watchdog* zal schrijven.'

Of ik zou voor altijd naar het buitenland kunnen verhuizen.

‘Becky?’ Mijn hoofd schiet omhoog en ik zie Clare naar me kijken. ‘Heb je dat stuk over Lloyds af?’

‘Bijna,’ lieg ik. Omdat ze naar me kijkt, voel ik me gedwongen het op te roepen op mijn computerscherm, alleen om bereidheid te tonen. Maar ze blijft me verdomme in de gaten houden.

‘Spaarders kunnen onmiddellijk geld opnemen,’ typ ik op het scherm, het rechtstreeks overschrijvend van een persbericht voor me. ‘De rekening biedt ook oplopende rentepercentages voor degenen die meer dan vijfduizend pond beleggen.’

Ik typ een punt, neem een slok koffie en sla om naar de tweede bladzijde van het persbericht.

Dit is trouwens wat ik doe: ik ben journaliste bij een financieel tijdschrift. Ik word betaald om andere mensen te vertellen wat ze met hun geld moeten doen.

Het is natuurlijk niet de carrière die ik altijd heb gewild. Niemand die over *personal finance* schrijft, is dat ooit van plan geweest. Mensen vertellen je dat ze in *personal finance* ‘terecht zijn gekomen’. Dat liegen ze. Wat ze bedoelen, is dat ze geen baan konden krijgen waarbij ze over iets interessanter konden schrijven. Ze bedoelen dat ze hebben gesolliciteerd bij *The Times* en *The Express* en *Marie-Claire* en *GQ* en *Loaded*, en dat ze alleen maar te horen hebben gekregen ‘Lazer op’.

Dus gingen ze solliciteren bij het *Maandblad voor metaalbewerking* en de *Kaasmakerskrant* en *Welk investeringsplan?* En ze werden aangenomen als lullige redactieassistent met een onbenullig salaris en waren nog dankbaar ook. En sindsdien zijn ze blijven schrijven over metaal, kaas of sparen, omdat dat het enige is waar ze iets van weten. Ik ben zelf begonnen bij het blad met de pakkende titel *Personal Investment Periodical*. Ik heb geleerd hoe ik een persbericht moest opmaken en bij persconferenties moest knikken en vragen moest stellen die klonken alsof ik wist waar ik het over had. Na anderhalf jaar – geloof het of niet – werd ik door een headhunter naar *Successful Saving* gehaald.

Ik weet natuurlijk nog niets van financiën. Mensen bij de bushalte weten meer van financiën dan ik. Schoolkinderen weten meer dan ik. Ik doe dit werk nu al drie jaar en ik verwacht nog steeds dat mensen me op een fout betrappen.

Die middag roept Philip, de hoofdredacteur, mijn naam en ik schrik op.

‘Rebecca?’ zegt hij. ‘Kan ik je even spreken?’ En hij wenkt me naar zijn bureau. Ineens begint hij zachter te praten, bijna samenzweerderig, en hij glimlacht naar me, alsof hij me iets prettigs gaat vertellen.

O, mijn God, denk ik. Promotie. Dat moet het zijn. Hij weet dat het oneerlijk is dat ik minder verdien dan Clare, dus gaat hij me hetzelfde betalen als haar. Of misschien zelfs meer. En hij vertelt het me discreet, zodat Clare niet jaloers zal worden.

Er komt een brede glimlach op mijn gezicht en ik sta op en loop de paar meter naar zijn bureau. Ik probeer kalm te blijven, maar ik ben al plannen aan het maken wat ik van mijn salarisverhoging zal kopen. Ik ga die wijde jas kopen bij Whistles. En een paar zwarte laarzen met hoge hakken bij Pied à Terre. Misschien ga ik met vakantie. En ik zal die ellendige Visa-rekening voorgoed afbetalen. Ik ben uitgelaten van opluchting. Ik wist dat alles goed zou komen...

‘Rebecca?’ Hij duwt me een kaart in mijn handen. ‘Ik heb geen tijd om naar deze persconferentie te gaan,’ zegt hij. ‘Maar het zou heel interessant kunnen zijn. Wil jij gaan? Het is bij Brandon Communications.’

Ik voel de uitgelaten uitdrukking als gelei van mijn gezicht zakken. Ik krijg geen promotie. Ik krijg geen salarisverhoging. Ik voel me verraden. Wáárom glimlachte hij zo naar me? Hij moet hebben geweten dat hij me valse hoop gaf. De gevoelloze klootzak.

‘Is er iets?’ vraagt Philip.

‘Nee,’ mompel ik. Maar ik kan het niet opbrengen te glimlachen. Voor mijn ogen verdwijnen mijn nieuwe swingende jas en laarzen met hoge hakken in een modderpoel, als de Boze Heks van het Westen. Geen promotie. Alleen maar een persconferentie over... ik kijk op het kaartje. Over een nieuw trustfonds. Hoe kán iemand dat in vrede naam omschrijven als interessant?

‘Je kunt er iets over schrijven voor het nieuws,’ zegt Philip.

‘Oké,’ zeg ik schouderophalend, en loop weg.

2

Er is gewoon één essentiële aankoop die ik moet doen op weg naar de persconferentie – en dat is de *Financial Times*. De *FT* is verreweg de beste accessoire die je kan hebben. De belangrijke voordelen zijn:

1. Hij heeft een mooie kleur.

2. Hij kost maar 85 pence.

3. Als je met die krant onder je arm ergens binnenkomt, word je serieus genomen. Met een *FT* onder je arm kun je over de meest frivole dingen van de wereld praten, en in plaats van te denken dat je een leeghoofd bent, denken de mensen dat je een super-intellectueel bent, die ook een brede belangstelling heeft ook.

Toen ik ging solliciteren bij *Successful Saving*, ging ik naar binnen met een exemplaar van de *Financial Times* en de *Investor's Chronicle*, en ik kreeg niet één vraag over financiën. Voor zover ik me herinner, hebben we de hele tijd over vakantievilla's zitten praten en andere redacteurs zitten afkatten.

Dus blijf ik bij een kiosk staan en koop een *FT* en stop hem netjes onder mijn arm, terwijl ik mijn spiegelbeeld bewonder in de etalage van Denny en George.

Ik zie er niet slecht uit, vind ik. Ik draag mijn zwarte rok van French Connection, en een eenvoudig, wit T-shirt van Knickerbox, en een angora vestje dat ik bij M&S heb gekocht, maar eruitziet of het van Agnès B zou kunnen zijn. En mijn nieuwe schoenen met vierkante neuzen van Hobbs. En nog beter, hoewel niemand het kan zien, weet ik dat ik mijn prachtige nieuwe beha, geborduurd met gele rozenknopjes, met bijpassend slijpe eronder draag. Dat is eigenlijk het mooiste van alles wat ik aan heb. Ik wou bijna dat ik overreden zou worden, zodat iedereen het zou kunnen zien.

Dat is een gewoonte van me, alle kleren op te sommen die ik draag, alsof het voor een moderubriek is. Ik doe het al jaren – sinds ik *Just Seventeen* las. In ieder nummer hielden ze op straat een meisje aan, maakten een foto van haar, en vertelden wat ze allemaal aan had. 'T-shirt: Chelsea Girl, Jeans: Top Shop, Schoenen: geleend van

een vriendin.' Ik las dat altijd gretig – en tot op de dag van vandaag, als ik iets koop bij een winkel die niet helemaal kan, knip ik het label eruit. Zodat ik, als ik ooit op straat staande word gehouden, kan doen of ik niet weet waar het vandaan komt.

Dus daar sta ik dan naar mezelf te kijken, denkend dat ik er niet gek uitzie en half wensend dat er ineens iemand van *Just Seventeen* zou komen met een camera, als mijn blik ineens scherp wordt en mijn hart stil blijft staan. In de etalage van Denny en George staat een discreet bordje. Het is donkergroen met crèmekleurige letters, en er staat: UITVERKOOP.

Ik kijk er met bonzend hart naar. Het kan niet waar zijn. Denny en George kunnen geen uitverkoop hebben. Ze hebben nooit uitverkoop. Hun sjaals en omslagdoeken zijn zó gewild, dat ze ze waarschijnlijk voor twee keer de prijs zouden kunnen verkopen. Iedereen die ik op de wereld ken, zou graag een sjaal van Denny en George willen hebben. (Behalve natuurlijk mijn moeder en vader. Mijn moeder denkt dat als je het niet bij Bentalls of Kingston kunt kopen je het niet nodig hebt.)

Ik slik en doe een paar passen naar voren, waarna ik de deur van het winkeltje openduw. De deur rinkelt, en het aardige, blonde meisje dat er werkt, kijkt op. Ik weet niet hoe ze heet, maar ik heb haar altijd aardig gevonden. Anders dan sommigen van die verwaande meiden in kledingzaken, vindt zij het niet erg als je uren staat te kijken naar kleren die je eigenlijk niet kunt veroorloven. Meestal gaat het zo dat ik een halfuur begerig naar sjaals sta te kijken bij Denny en George, en dan naar Accessorize ga en iets koop om mezelf op te vrolijken. Ik heb een hele la vol Denny en George-substituten.

'Hallo,' zeg ik, terwijl ik probeer kalm te blijven. 'Jullie... jullie hebben uitverkoop.'

'Ja.' Het blonde meisje glimlacht. 'Een beetje ongewoon voor ons.'

Mijn blik gaat de winkel rond. Ik zie rijen met sjaals, netjes opgevouwen, met donkergroene 50% korting-bordjes erboven. Bedrukt fluweel, zijde met kraaltjes, geborduurd kasjmier, allemaal met de discrete Denny en George-handtekening. Ze liggen overal. Ik weet niet waar ik moet beginnen. Ik geloof dat ik een paniekaanval krijg.

'Deze heb je altijd mooi gevonden, geloof ik,' zegt het aardige, blonde meisje, terwijl ze een glanzende grijsblauwe sjaal van het stapeltje voor haar pakt.